

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoP/57/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213215878
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2213215878.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Ľubica Bundzelová, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: W. E. W., nar. X.X.XXXX, bytom F. Y. XX/XX, B., zast. Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Dunajskej Strede, dieťa rodičov: matka - Q. J., nar. XX.X.XXXX, bytom F. Y. XX/X, B., zast.: JUDr. Jana Drgoncová, na základe plnej moci so sídlom Peterská 22, Bratislava a otec - V. U. Y. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXXX/XX, O. - Y., v zastúpení: JUDr. Peter Reisz, so sídlom Klincová 37, Bratislava, IČO: 42 261 686, o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k mal., na odolanie otca a matky proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda, č. k. 9P/88/2013-505 zo dňa 28. júna 2016, v časti určenia začiatku vyživovacej povinnosti a dlžného výživného, takto

r o z h o d o l :

- I. Rozsudok súdu I. inštancie sa **p o t v r d z u j e**.
- II. Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd I. inštancie určil počiatok určenia výživného od 9.8.2013; druhým výrokom vyrátal dlh na zročnom výživnom za obdobie od 9.8.2013 do 28.6.2016 vo výške 1.750 eur, pritom je otec povinný zaplatiť dlh v mesačných splátkach po 100 eur, spolu s bežným výživným, pod stratou výhody splátok, od právoplatnosti rozsudku.

2. Rozhodnutie súdu I. inštancie vychádza zo záverov KS v TT jeho rozhodnutím 24CoP/71/2015-426 zo dňa 27.1.2016, keď sa zrušil rozsudok súdu I. inštancie v tej časti, že úlohou súdu I. inštancie malo byť rozhodnutie o počiatku určenia výživného a určenia dlžného výživného so zameraním sa na existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré by mohol súd výživné priznať späťne aj pred podaním návrhu.

3. Súd I. inštancie poukázal na uzavretú dohodu medzi rodičmi mal. dieťaťa zo dňa 26.10.2009 (Dohoda o vzájomných právach a povinnostiach voči mal. dieťaťu podľa belgického práva pred notárom v Belgicku) na jej obsah s tým, že: „ náklady súvisiace s ubytovaním, výchovou, dohľadom a vhodným vzdelaním dieťaťa W. W. bude výlučne a samostatne znášať a uhrádzať matka...otec nie je povinný platiť príspevky na výchovu a vzdelanie svojho dieťaťa.“ Podľa obsahu tejto dohody sa rodičia riadili až do 1.1.2012, kedy došlo k obnoveniu spolužitia, ako aj spoločnej domácnosti, otec sa prisťahoval na územie Slovenskej republiky, do bytu matky mal. dieťaťa a spolu vychovávali dieťa. Až do konca apríla 2012, kedy otec opustil spoločnú domácnosť. Preto súd k tejto dohode nevenoval osobitnú pozornosť, aj keď v čase jej uzavretia nechránila záujem dieťaťa. Podľa vyjadrenia matky bola uzavretá v tiesni a pod tlakom

4. V októbri 2009 z Belgicka spolu s deťmi po dvoch rokoch sa dohodli rodičia, že obnovia spolužitie. Otec mal. dieťaťa sa prisťahoval na územie Slovenskej republiky v januári 2012, býval spolu s matkou a so synom v byte v B., našiel si prácu v O., avšak pre jeho správanie došlo opäť k opusteniu spoločnej domácnosti a rozpadu spolužitia s matkou a so synom. Otec mal. dieťaťa následne podal na tunajší súd dňa 23.6.2012 návrh o plnenie o 10.000 eur z titulu pôžičky, ktorú údajne požičal dňa 18.8.2011 matke za účelom rekonštrukcie jej bytu (sp. zn. 10C/425/2012). Matka obdržala platobný rozkaz spolu s opisom návrhu o zaplatenie sumy 10.000 eur s prísl. z titulu vrátenia pôžičky 19.10.2012, následne podala odpor proti platobnému rozkazu o zaplatenie sumy 10.000 eur s prísl. Odpor bol doručený na súd 2.11.2012, pojednávanie vo veci , ktoré bolo otvorené dňa 17.6.2013 a až následne matka dňa 9.8.2013 podala návrh na úpravu práv a povinností rodičov k mal. dieťaťu. Podľa rozsudku Krajského súdu v Trnave úlohou tunajšieho súdu bolo v zmysle ust. § 77 ods. 1 zákona o rodine, druhá veta preskúmať či je možné priznať výživné na mal. dieťa späťne , či sú splnené dôvody hodné osobitného zreteľa, teda zistiť, či zo strany matky jej záujem (nevrátiť sumu 10.000 eur) neprevyšuje záujem mal. dieťaťa. Matka mal. dieťaťa od mája 2012 (koncom apríla 2012 opustil otec mal. dieťaťa spoločnú domácnosť, ktorá bola obnovená) vyčkávala ešte 15 mesiacov, kým podala návrh na úpravu práv a povinností rodičov k mal. dieťaťu (9.8.2013), pričom prvé otvorené pojednávanie vo veci sp. zn. 10C/425/2012 bolo 17.6.2013. Matka nevysvetlila súdu, z akého dôvodu nekonala bez zbytočného odkladu. Hneď po príchode z Belgicka, (2009), čo ju viedlo k tomuto rozhodnutiu až 9.8.2013. Teda až po návrhu otca o plnenie. Súd predpokladá, že konanie matky ohľadne podania návrhu a dožadovania sa výživného na mal. dieťa bolo vyvolané po osobnom konflikte s otcom mal. dieťaťa (konflikt medzi rodičmi) teda tento inštitút bol zo strany matky využitý ako forma osobnej pomsty a snahy vyťažiť od druhej strany určitú sumu. Vzhľadom na to, že matka žiada riešiť výživné s časovým odstupom hoci mala viac možností už od roku 2009, tieto možnosti nevyužila, rešpektovala dohodu uzavretú v Belgicku, ba obnovila spolužitie s otcom dieťaťa. Po ukončení opätovného spolužitia s otcom opäť nekonala, vyčkávala 15 mesiacov a zareagovala až po návrhu otca o vrátenie peňazí.

5. V danom prípade nie sú preukázané výnimočné dôvody potrebné na posúdenie dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré by súd mohol výživné priznať späťne aj pred podaním návrhu.

6. Súd je toho názoru, že sa matke mal. dieťaťa nepodarilo preukázať dôvody hodného zreteľa , preto súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku toho rozsudku.

7. Súd určil počiatok výživného od podania návrhu 9.8.2013 až do vyhlásenia rozsudku v zmysel ust. § 77 ods. 1 zákona o rodine. Zároveň súd započítal už zaplatené výživné do zročného výživného nasledovne: od augusta 2013 (5 mesiacov), rok 2014 (12 mesiacov), rok 2015 (12 mesiacov) a do 28.6.2016 (6 mesiacov), spolu: 35 mesiacov x 250 eur = 8.750 eur - 7.000 eur už zaplatené výživné = 1.750 eur. Celková suma na nedoplatku na výživnom je vo výške 1.750 eur.

8. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa Civilného mimosporového poriadku zák. č. 161/2015 Z.z. (ďalej len CMP) účinného od 1.7.2016. Podľa § 395, ods. 1 a 2 CMP, ak § 396 neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - účastníkom, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 62 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku - ďalej len CMP), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez viazanosti rozsahom (§ 65 CMP) a dôvodmi odvolania (§ 66 CMP), s prihliadnutím na prípadné vady konania iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 CMP), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 CMP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že nemožno prihliadnuť k námietkam otca v jeho odvolaní.

10. Keďže súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na zistenie skutočného stavu veci pre posúdenie danej úpravy výkonu práv a povinností rodičov k maloletej, výsledky tohto dokazovania jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom dospel k správnym skutkovým zisteniam a zároveň vec i správne právne posúdil a odvolací súd sa stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na (výstižné správne presvedčivé) odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa iba nasledovné:

11. Proti rozsudku súdu I. inštancie podal odvolanie otec prostredníctvom svojho právneho zástupcu z dôvodov, že súd I. inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), že súd I. inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP), že rozhodnutie súdu I. inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). K porušeniu práva na spravodlivý proces poukázal otec na to, že postupom súdu I. inštancie mu bola odňatá možnosť konať pred súdom s poukazom na ust. § 220 ods. 2 CPS, pretože otec má za to, že súd I. inštancie svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil a v odôvodnení rozsudku súdu I. inštancie, opäť, ako pri predchádzajúcich rozhodnutiach absentuje relevantné odôvodnenie toho, ako súd dospel k záveru o tom, že počiatok vyživovacej povinnosti je 9.8.2013. Je absolútne neprijateľné, aby výrok súdneho rozhodnutia nemal podklad vo vykonanom dokazovaní, nie je možné, aby súd vyhodnotil vykonané dôkazy výlučne v prospech jedného účastníka a zároveň sa opomenul vyporiadať s dôkazmi svedčiacimi aj v prospech druhého účastníka. V odôvodnení súd uviedol, že dohoda o vzájomných právach a povinnostiach voči mal. dieťaťu zo dňa 26.10.2009, ktorú rodičia uzatvorili v Belgicku pred notárom nebola zdôvodnená tak, že by sa jej venovala osobitná pozornosť a súd iba poukázal, že otec na isté obdobie sa vrátil do spoločnej domácnosti matky a mal. dieťaťa. Otec má za to, že na základe tejto dohody sa má postupovať a súd nemôže preto priznať nárok na zročné výživné, a určiť počiatok vyživovacej povinnosti. Preto poukázal aj na rozhodnutie predchádzajúce rozsudok 23CoP/74/2014-267 zo dňa 2.2.2015 KS v TT, keď sa poukázalo na nález Ústavného súdu I. ÚS 26/94 vzhľadom na obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 Listiny ľudských práv a slobôd, keď je právo účastníka na odôvodnenie súdneho rozhodnutia jasné a zrozumiteľné, ktoré dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. V odvolaní otec ďalej poukázal ako sa zoznámil s matkou dieťaťa, aké bolo ich spolužitie, okolnosti ktoré uvádzal v konaní aj pred v predchádzajúcich vyjadreniach a na základe toho v závere svojho odvolania poukazuje, že súd I. inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď uviedol, že sa rodičia údajne riadili dohodou z 26.10.2009 do 1.1.2012. Je treba skonštatovať, že záver súdu I. inštancie nevyplýva z vykonaného dokazovania, pretože platnosť a účinnosť dohody zo dňa 26.10.2009 nebola časovo ohraničená ani momentom obnovy spolužitia. V tejto súvislosti poukázal na čl. 14 CMP. Ďalej konštatoval, že súd I. inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo sa týka aj majetkových pomerov otca. V súvislosti s určením výšky výživného ako aj zročného výživného sa súd nezaoberal schopnosťami, možnosťami a majetkovými pomermi otca. V predchádzajúcom zrušenom rozsudku len konštatoval, že otec nie je schopný plniť vyživovaciu povinnosť vo výške 250 eur, nakoľko má priemerný mesačný plat vo výške 1.045,25 eur v období 2012 až 2013, vo výške 985,21 eur v období od januára 2014 do februára 2015 a od tohto obdobia súd I. inštancie žiadnym spôsobom neskúmal pomery otca. Poukázal otec na to, že plnenie vyživovacej povinnosti nemá viesť k existenčným problémom povinnej osoby. Navyše príliš vysoké výživné vo výške 250 eur spolu s zročným výživným po 100 eur splátkach, smeruje k vyvolaniu existenčných ťažkostí u otca. Vzhľadom na príjem a výdavky otca je zjavné, že v súčasnosti nedisponuje takými prostriedkami, aby platil výživné 350 eur mesačne (bežné 250 eur a 100 eur splátka dlžného výživného). Otec poukázal, že súd I. inštancie nesprávne vec po právnej stránke posúdil. Toto nesprávne právne posúdenie sa jedná zročného výživného, nakoľko dlh na zročnom výživnom určoval od 9.8.2013 do 26.6.2016, pričom ignoroval existenciu dohody o vzájomných právach a povinnostiach voči maloletemu dieťaťu uzavretú rodičmi 26.10.2009 v Belgicku. V tej súvislosti poukázal na čl. 46 Nariadenie Rady ES č. 2201/2003 z 27.11.2003 o súdnej právomoci a uznaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktoré zrušuje nariadenie č. 1347/2000, z ktorého vyplýva, že sa vzťahuje na dohody medzi účastníkmi, pokiaľ sú vykonateľné v členskom štáte, preto dohoda sa uznáva, je vykonateľná v ostatných členských štátoch za rovnakých podmienok ako rozsudok a súd I. inštancie bol povinný rodičovskú dohodu uzatvorenú rodičmi pred notárom v Belgicku uznať, takto nemôže mať

otec dlh na zročnom výživnom. Preto otec navrhol, aby rozsudok súdu I. inštancie bol zmenený tak, že sa návrh v celom rozsahu zamietne alebo sa rozsudok v celom rozsahu zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

12. Voči rozsudku súdu I. inštancie podala odvolanie matka prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Poukázala na to, že dôvodmi hodnými osobitného zreteľa existujúcimi v príčinnej súvislosti s právom mal. dieťaťa na výživné sa súd vôbec nezaoberal. Nie je podstatné, či matka podľa názoru otca a súdu mohla o výživné žiadať skôr alebo nie. Podstatné je len to, či toto výživné umožňuje maloletému riadnu výchovu a výživu. Osobitný zreteľ vyplýva z potreby nastoliť spravodlivosť a preskúmať, či sa otec správal v súlade s právnym poriadkom, keď výživné neplatil a či sa správal úplne protiprávne. Dohoda rodičov neschválená súdom je v Slovenskej republike nevykonateľná, ako je to s predmetnou Belgickou dohodou súdy Slovenskej republiky do dnešného dňa nerozhodli. Keďže súd I. inštancie dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie, nevyporiadal sa s argumentmi právneho zástupcu matky vzneseného na ústnom pojednávaní v júni 2016, ku ktorým sa nevedel vyjadriť právny zástupca otca, žiada odvolací súd predmetný rozsudok zrušiť a vrátiť súdu na ďalšie doplnenie a nové rozhodnutie. Keď v čase nadobudnutia vykonateľnosti rozsudku o určení mesačného výživného otec nezaplatil súdom určené výživné a mal na to, aby jednorazovo zaplatil trovy exekučného konania 1.250 eur, tak ako člen manažmentu musí mať na to, aby zročné výživné zaplatil jednorazovo alebo najvyššie v dvoch po sebe existujúcich splátkach a splácať zákonné výživné 1.750 eur 1 rok a 8 mesiacov v 100 eur mesačných splátkach je v priamom rozpore s právami a oprávnenými záujmami maloletého.

13. Matka sa vyjadrila k odvolaniu otca prostredníctvom svojej zástupkyne s tým, že právny zástupca otca sa odvoláva na absenciu dôvodov vedúcich súd k rozhodnutiu, ale pre iné skutočnosti ako matka. Advokátovi otca chýba zrozumiteľnosť odpovedí na relevantné otázky. V ďalšej časti vyjadrenia boli odcitované ustanovenia Zákona o rodine, a to § 62, § 63, § 64, § 65 ako aj čl. 5 CMP. Ďalej poukázala, že dohoda nebola schválená súdom Slovenskej republiky a rovnako otec ako aj matka mal možnosť podať návrh na schválenie dohody uzavretej v Belgicku a nikdy tak nebolo urobené. Otec odmieta platiť súdom určené výživné, nezaujíma ho ani vykonateľný rozsudok. Otec donútil matku k uzavretiu dohody, lebo v dohode si od matky vymohol zaplatenie viacerých položiek, ale odmietol platiť výživné na syna. Otec ignoruje zákon, lebo predstiera, že dohoda uzavretá v Belgicku je nedotknuteľná naveky. Je vysokoškolsky vzdelaný belgický občan, vyzná sa v ekonomike a sám v Belgicku podnikal. Má teda priemerné, zákonom vyžadované mentálne rozumové schopnosti, aby vedel pochopiť význam a zmysel súdneho konania. Neplní vykonateľný rozsudok súdu, ani neplní dohodu rodičov uzavretú v Belgicku, o syna sa nezaujíma, neprispieva na jeho liečbu, nezaujíma sa o synove školské výsledky, ani raz od mája 2012 synovi nezablahoželal k narodeninám, nedal mu darček k Vianociam. Otec sa stal členom manažmentu H. W.. Jeho príjem musí byť teda vyšší, než bol jeho príjem pred tromi rokmi. Otec priamo klame v odvolaní, keď uvádza, že jeho majetkové pomery mu nedovoľujú platiť výživné vo výške 250 eur. Preto matka žiadala súd, aby subsidiárne v čl. 5 CSP pre tzv. zjavné zneužitie práva, ktoré výslovne nepožíva ochranu odmietol odvolanie otca ako nedôvodné a svojvoľné. Žiadala tiež náhradu trov právneho zastúpenia matky.

14. Kolízny opatrovník zaslal vyjadrenie dodatočne k odvolaniu na odvolací súd 29.11.2016, že plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia musia prispievať na výživu svojich mal. detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

15. Uznesením KS v Trnave č. k. 24CoP/71/2015-426 zo dňa 27. januára 2016 bol zrušený rozsudok súdu I. inštancie - OS Dunajská Streda č. k. 9P/88/2013-388 zo dňa 22.5.2015 podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f) OSP, keď úlohou súdu I. inštancie v ďalšom konaní bolo rozhodnúť o počiatku určenia výživného a určenia dlžného výživného, správne posúdiť existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré by mohol súd priznať výživné späť aj pred podaním návrhu (§ 77 ods. 1 ZoR). Odvolací súd v tej súvislosti poukázal aj na dohodu o vzájomných právach a povinnostiach voči mal. dieťaťu uzavretú rodičmi dňa 26.10.2009 v Belgicku a zároveň poukázal v zmysle čl. 46 Ústavy Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje Nariadenie (ES) č. 1347/2000 vyplýva, že Nariadenie sa vzťahuje aj na dohody medzi účastníkmi, pokiaľ sú vykonateľné v členskom štáte, v ktorom boli uzavreté. Táto Dohoda o právach a povinnostiach k mal. dieťaťu vyhodnotená nebola, hlavne však vo vzťahu k existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré by mohol súd výživné

priznať späťne aj pred podaním návrhu. Na túto Dohodu oprávnené poukázal otec v odvolaní, že sa súd vôbec nezaoberal tým, že bola takto medzi rodičmi uzavretá. Až potom mohol opätovne súd I. inštancie rozhodnúť a svoje rozhodnutie zdôvodniť v zmysle vtedajšieho ust. § 157 ods. 2 OSP, aby bolo preskúmateľné.

16. Po zrušení veci súd I. inštancie zistil, že predmetná dohoda síce bola uzavretá 26.10.2009, ale rodičia obnovili spolužitie 1.1.2012 a žili tak spolu až do konca apríla 2012, kedy opätovne otec opustil spoločnú domácnosť a touto dohodou sa preto riadili iba do 1.1.2012. V konaní bolo preukázané, že v októbri 2009 sa rodičia dohodli, že obnovia spolužitie a otec sa prisťahoval na územie SR v januári 2012, kedy začal bývať s matkou. Spolužitie však dlho netrvalo, pretože pre jeho správanie opäť došlo k opusteniu spoločnej domácnosti a následne si začal prostredníctvom súdu vymáhať 10.000 eur titulom pôžičky voči matke, ktorú jej údajne požičal na rekonštrukciu jej bytu. Po podaní odporu v tejto veci (10C/425/2012) následne po pojednávaní 17.6.2013 bol matkou dňa 9.8.2013 podaný návrh na úpravu práv a povinností rodičov k mal. dieťaťu. Súd I. inštancie posudzoval v zmysle ust. § 77 ods. 1 ZoR tak, ako nadriadený odvolací súd prikázal v zrušujúcom rozhodnutí 24CoP/71/2015-426 zo dňa 27.1.2016, či je možné priznať výživné späťne pre mal. dieťa, či sú na to splnené dôvody hodné osobitného zreteľa. Súd náležite zistil, že od mája 2012, potom ako koncom apríla 2012 matku otec opustil vyčkávala 15 mesiacov, kým podala predmetný návrh 9.8.2013 a prvé pojednávanie bolo otvorené 17.6.2013, preto súd uzavrel správne, že nevysvetlila z akého dôvodu nekonala bez zbytočného odkladu a čo ju viedlo k podaniu návrhu až 9.8.2013. V odôvodnení súdu I. inštancie sa poukazyvalo, že to bolo zrejme konanie matky po osobnom konflikte s otcom, pričom nevyužila možnosť skôr, rešpektovala predtým uzavretú dohodu a dokonca na určitý čas obnovila spolužitie s otcom. Po opätovnom ukončení spolužitia ešte ani 15 mesiacov návrh nepodala a urobila tak až po návrhu otca, keď žiadal vrátiť pôžičku. Preto súd správne uzavrel, že nie sú preukázané výnimočné dôvody, a to dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by mohol súd priznať výživné späťne aj pred podaním návrhu. Keďže uznesením 24CoP/71/2015-426 bola zrušená len časť rozsudku 9P/88/2013-388 súd správne určoval počiatok vyživovacej povinnosti od podania návrhu, tzn. od 9.8.2013, potom správne vyrátaval aj dlh na výživnom do rozhodnutia 28.6.2016.

17. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti určeného výživného podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

18. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 52 CMP.

19. Tento rozsudok bol prijatý v odvolacom senáte počtom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonala za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších zmien a doplnení).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul (ktorým bol upravený styk s maloletým), môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia miestne príslušnému súdu prvej inštancie.